

TRẦN DẠ TỪ THỬA LÀM THƠ YÊU EM

*

THƯƠNG YÊU XUẤT BẢN

THỬA LÀM THƠ YÊU EM THƠ TRẦN DẠ TỪ NHỮNG NĂM NĂM MƯỜI SÁU MƯỜI / CUNG TIỀN PHẠM DUY PHẠM ĐÌNH CHƯƠNG PHỔ NHẠC / BÌA VÀ PHỤ BẢN NGUYỄN TRUNG/ THƯƠNG YÊU ẮN HÀNH LẦN THỨ NHẤT MÙA THU NĂM 1971/GIẤY PHÉP SỐ 1222/BTT/PHNT 29.3.1971 NGOÀI CÁC BẢN THƯỜNG TRÊN GIẤY TRẮNG, CÒN 100 BẢN ĐẶC BIỆT ĐÁNH DẤU TỪ NHẢ 1-100 □ DÀNH RIÊNG CHO TÁC GIẢ VÀ THÂN HỮU

TỰA NHỎ

Đây là những bài thơ được viết khi tác giả còn mười bảy tuổi.

Mười bảy tuổi, mười bảy năm trước...

Đó là tuổi của những cơn điên dại đầu đời, những thành phố xa lạ, những ngày tháng vô danh, những dùm chên không hẹn trước.

Tuổi bắt đầu thấy bọt bèo trên sông
Thấy cuồng nộ trên biển
Thấy mơ ước trên trời
Thấy thềm muôn điên dại trên cỏ cây

Tuổi bắt đầu
biết yêu em làm thơ
và làm thơ yêu em

Đây là những bài thơ của một phần đời từng ngủ quên
Mười bảy tuổi, mười lăm tuổi
Em yêu, hãy nhắm mắt cùng anh em sẽ thấy

Thơ ta đó sao
Không, chỉ là tiếng hét gọi đầu tiên
Những toa tàu bật sáng trong đêm
Những tàn lửa vùng vẫy

Hỡi chàng trai hăm hở bên đường
Đây chuyến tàu tôi đang giục già

Lên tàu đi, chàng trai, chúng ta sẽ băng qua những đêm sâu vô có
Thơ ta đó sao?
Không, chỉ là những sợi khói ngu ngơ bốc lên từ môi thuốc đầu đời trong bàn tay vụng
dại

Hỡi cô nhỏ long lanh như ánh sáng
Đây chuyến tàu tôi vẫn đợi chờ
Lên tàu đi, cô nhỏ, chúng ta sẽ cùng đến những vườn xuân rực rỡ
Thơ ta đó sao?
Không, đúng hơn, chùm hoa dại bên đường, cô hãy hái cho kịp giờ hoa nở

Ôi thưa yêu em làm thơ và làm thơ yêu em
Hơi thở một thời đang sống lại
Thơ ta đó sao, hơi thở ta đó sao?
Không, đúng hơn, chỉ là chút hương thơm một bàn tay vẫy mãi...

10.1971

TỪ

Tặng em và Huế, quê hương tình yêu ta

KHI NÀNG TỚI

Chân nào ngủ lối son tươi
Sầu thơ dại đã đầy voi một dòng

Bóng chiều đỏ một vườn không
Ngày ra cửa ngõ còn trông nuôi về

Môi cười vết máu chưa se
Cành hoa gạo cũ nằm nghe nắng hiên

Anh nằm nghe bước em lên
Ngoài song lá động trên thềm áo bay.

THƠ TÌNH THÁNG SÁU

Mộng sẵn sàng rồi, lòng trong sạch đó
Em ngồi đây coi giùm anh giấc ngủ
Chiều hôm nay trời sực nức hương thơm
Lá biết rong chơi, cây biết giận hờn
Hoa biết khóc và bướm vàng biết dỗ

Đôi cánh ăn năn dịu dàng khẽ vỗ

Thiếu thời ta ơi đâu hết nắng hè
Tóc đã dài thu hẹp trán say mê
Thân đã duỗi quá xa tầm vóc cũ
Em ngồi lại, sát giùm anh chút nữa
Ôi những ngày không chép nổi thành thơ
Ôi những đêm nằm úp ngực mơ hồ
Và những sáng dậy nghe đời xé lụn
Vâng lòng tôi, đó, dại khờ bé bỏng
Bấy nhiêu ngày ăn chữa hết cô đơn
Bấy nhiêu thơ tù túng mãi trong hồn
Bấy nhiêu đó không ai nhìn thấu cả
Khuôn mặt, bàn tay, nụ cười, bóng lá

Em ngồi đây, ngồi sát nữa, người thương
Kìa những ngày thơ rụng đỏ chân tường
Kìa sự sống như những chiều bãi biển
Anh vẫn đẹp như những giờ em đến
Tay có khô còn đủ vuốt ve nhau
Thơ có đầy vui cũng đủ nuôi sầu
Hạnh phúc đó anh nhờ em sắp đặt

Xếp giùm trán, hôn giùm môi, và hát.

THỬ LÀM THƠ YÊU EM

Thử làm thơ yêu em
Trời mưa không ướt áo
Hoa cúc vàng chân thềm
Gió may lưng bờ giậu

Chiều sương đầy bốn phía
Lòng anh mây ngã ba
Tiếng đời đi rất nhẹ
Nhịp sầu lên thiết tha

Thử làm thơ yêu em
Cả giòng sông thương nhớ
Cả vai câu tay nghiêng
Tương tư trời thành phố

Anh đi rồi lại đến
Bài thơ không hết lời

Bao nhiêu lần hò hẹn
Sớm chiều sao xa xôi

Mười bảy năm chợt thức
Bây giờ là bao giờ
Bàn tay trên mái tóc
Nghìn sau còn băng quơ.

BUỔI HẸN ĐẦU

Biết yêu người thuở mười lăm
Trong vườn cây dại ta nằm xót xa

Cỏ cây ô ạt ra hoa
Chùm môi bông phượng la đà tới lui

Khi không da thịt cả cười
Cùng ta trộn lẫn đất trời với em.

NỤ HÔN ĐẦU

Lần đầu ta ghé môi hôn
Những con ve nhỏ hết hồn kêu vang
Vườn xanh, cỏ biếc, trưa vàng
Nghìn cây phượng vĩ huy hoàng trở bông

Trên môi ta, vụn đoá hồng
Hôn em trời đất một lòng chứa chan
Tiếng cười đầu đó ròn tan
Nụ hôn ngày đó miên man một đời

Hôm nay chợt nhớ thương người
Tiếng ve ngày cũ rụng rời vai anh
Trưa vàng, cỏ biếc, trời xanh
Môi ai chín đỏ đầu cành phượng xưa

KIỆP TRƯỚC Ở ĐÀ LẠT

Kiếp trước ở Đà Lạt
Có mình ta nhờn nhờn
Nắng với mưa cùng hát
Trên mặt hồ tương tư

Ta quân phu-la đỏ
Đi la cà bên đường
Cây với người to nhỏ
Đất trời ôi dễ thương

Kiếp trước ở Đà Lạt
Có một rừng sương mù
Ta với rừng thân thiết
Tối ngày kêu vi vu.

MÙA NGÔ CŨ

Đuổi bắt trên đồi cao
Trời mưa dầm gió rét
Hai đứa níu kéo nhau
Té lăn cù, tưởng chết

Tỉnh dậy dưới chân đồi
Ruộng ngô ai ngào ngạt
Chạy khắp ruộng tìm coi
Nào ngờ em trốn mất

Tháng ba, ngô kết trái
Một mình ta, giận thay
Bắt đèn ruộng ngô đầy
Bỏ về cho sướng tay
Ôm về em bó ngô
Hai đứa cười rúc rích
Đêm nay, ta đốt lò
Nướng ngô, vui bằng thích

Những trái ngô đầu mùa
Cười ròn trên bếp lửa
Ngoài xa trời gió mưa
Ai dại gì thương nhớ

Hạt ngô thơm mùi sữa
Nở đều như răng em
Ta ghé môi, cắn vỡ
Ăn mãi không đã thèm

Ngô chín vàng đêm đêm
Giục lòng ta cháy đỏ
Gió mưa gieo ngoài thềm
Giật mình, biết đâu đó

Lời muốn thốt : yêu em
Như than hồng trong miệng
Nhai dập nghìn hạt mềm
Vẫn cất không thành tiếng

Muốn nương nhờ vai em
Hai bàn tay bão dẫy
Vật vã trăm ngàn lần
Để nhủ lòng : mai vậy

Mai rồi mai lần nữa
Thoát chốc mười mấy năm
Bao nhiêu mùa ngô vàng
Bao nhiêu trời mưa gió

Hôm nay qua đời xưa
Trượt chân, bàng hoàng mãi
Ôi ngậy thơ, tình thơ
mất về đâu tuổi đại

Tháng ba ngô kết trái
Một mình ta, buồn thay
Ruộng ngô vàng, vẫn đầy
Nhưng bẻ về với ai

Về với ai giờ nữa
Một mình ta, ngẩn ngơ
Nghe hạt ngô đầu mùa
Vỡ trong răng nức nở.

THƠ CHIỀU HUẾ

Thuyền ai trên sông Hương
Hồn tôi trên sông Hương
Đầy nửa giòng nắng muộn
Đầy một hồn nhớ thương

Tay ai trên vai cầu
Lòng tôi trên vai cầu
Gió chiều bay tà áo
Tay vịn về đến đầu

Mây ôm trời Vỹ Dạ
Tiếng hát nào dâng buồn

Sương lan rồi mây ngả
Sầu cũng vẫy đời luôn

Mấy lần em buộc tóc
Trời rét như chiều nay
Vệ đường khô tiếng guốc
Lung áo mềm heo may

Cây nghiêng soi lòng phố
Chiều mây trôi với người
Mình anh về gác trọ
Mình anh sầu riêng thôi

KHI EM MƯỜI SÁU

Cho tôi xin nửa bóng trăng ngoài
Với nửa mùa thu trong mắt ai
Lá rụng bao nhiêu hè phố cũ
Sao nghe lòng rung rung nhớ người

Đêm biếc cảnh soạn, đồ giấc mơ
Đầu hiên hoa trắng nở bao giờ
Em mười sáu tuổi trăng mười sáu
Áo lụa phơi buồn sân gió xưa

Tôi dối lòng tôi đêm sắp tàn
Đêm tàn để lạnh giấc mơ em
Để bàn tay gối sầu trên ngực
Và gió thu đầy trong mắt trăng

Tôi dối lòng tôi trăng sắp mờ
Trăng mờ em sẽ thấy bơ vơ
Sẽ thương cho những con đường cũ
Và nhớ bao nhiêu lối hẹn hò

Nhưng hẳn là em không nhớ đâu
Giấc mơ còn mát ánh trăng sầu
Hoa còn thơm tuổi đời trên má
Mùi áo còn say muôn kiếp sau

Lòng nhớ lòng thương lòng ngại ngùng
Bây giờ tôi cách núi xa sông
Bài thơ từ thuở trăng mười sáu
Mười sáu trăng chờ em biết không

Tôi dối lòng tôi bao nhiêu lần
Bao nhiêu lần trắng vẫn là trắng
Lòng nhớ lòng thương lòng sắp khóc
Đêm chưa tàn đâu đừng nói năng.

BÊN ĐƯỜNG XUÂN

Tôi là ai giữa mùa thay đổi ấy
Sao nhớ nhung. Sao ngần ngại thế này
Đứng bên đường xuân trông tà áo xuân bay
Buồn ngập ngừng rồi buồn không dám tới

Lòng nôn nao mà lòng không nở hỏi
Làm sao em vui, khi đời già thêm tuổi
Những đợi chờ liệu đủ tháng năm không
Nói giùm tay, kia những chỉ tay hồng
Và đó nữa, những tiếng cười rần rỏi
Sớm mai sương còn thơm mùi cỏ mới
Đời phù sa chưa vẩn mắt sông xanh

Tôi phải nói gì hơn, sao chỉ biết làm thinh
Cúi mắt xuống giấu nỗi sầu đột ngột
Đường ngăn ngại, em yêu, đừng vội khóc
Tôi biết lắm, đây mùa xuân dịu ngọt
Nhưng xin em đừng vui vì mùa xuân sẽ mất
Sớm sương tàn rồi, nắng vàng lên rồi
Mùa xuân còn hết đây trong lòng tôi

Mùa xuân còn hết, khách đa tình ời (*)
(*) *thơ Thế Lữ*

BÀI HỌC LỚP NHẤT

Khi điện dẫn vô thì trục quay tròn
Rồi bánh quay theo và chuyển xe lăn

Chuyển xe từ đó mang anh lên đường
Nhìn lui, một bận đà hai mươi năm

Hai mươi năm. ôi những ngày đánh mất
Cánh tay lỡ mềm, bóng người lỡ khuất

Con chim sẽ đuổi, tường vôi nào nùng
Những chiều rộng lớn ai về thương anh

Chiếc tên nhỏ bé khắc trên mặt bàn
Hai mươi năm ấy không buồn sao đang.

NGỰ TRỊ

Mang trong mắt bao nhiêu lời tình tự
Thửa ta về, mùa đông dài phố cũ
Đi bên nhai, hồn chậm với vai gầy
Tiếng ca buồn ôi khúc hát thanh xuân
Ta đứng lại và nghe chiều rét mướt

Em mười sáu, tuổi hoa hồng mật ngọt
Chiều đời êm áo lụa mát bàn tay
Hồn song song ngây ngất lối đi dài
Từng bước chậm, sợ ngày vui chóng hết

Thửa ta về, mấy con đường lá chết
Mùa đông làm xơ xác những xương khô
Tình mong manh mắt ngại với vai gầy
Môi hồng cháy, vẫn nguyên vàng trán ấy
Ngực thâm thiết tưởng ngàn đời thơ dại

Thửa ta về, sao bỗng chốc xa xôi
Giờ đã qua, từng đó tuổi xa người
Tay đã với bao nhiêu cành mệt lả
Môi đã thốt trăm ngàn lời buốt giá
Ngực dại khờ, hơi thở đã nồng tanh

Tiếng ca buồn, ôi tiếng hát xuân xanh
Ta vẫn đợi, trong những chiều rét mướt
Thửa ta về, giấc mơ nào dịu ngọt
Bước chân nào ngây ngất mãi bên nhau

Em biết không, hồn túi chiếc hôn đầu
Trong những lần mùa đông dài phố cũ
Mà sớm Nam Giao hay còn chiều sông Ngự
Ta vẫn tưởng mình đang kiếm tìm nhau.

MỘT CẢNH CHIA TAY

Con tàu mang anh đi xa thành phố
Chỉ còn lại mình em nơi sân ga
Mắt đã khép sao nỗi buồn vẫn rõ

Những chiều sao lã lóc mãi đời ta

Con tàu và anh đã không ngày tháng
Chỉ còn lại mình em đi kiếm tìm
Chỉ còn lại mình em
Giọt lệ buồn rụng vỡ

Chỉ còn lại mình em
Cánh tay buồn giờ lên.

MỘT BẾN SÔNG

Chiều đi qua bến sông
Vội nắng vàng lên đây
Nghe hồn mình nhỏ lại
Sầu đời nghiêng xuống vai

Chiều dò ngang bến sông
Câu hát buồn thơ dại
Dong trôi về mấy hàng
Đời chia về mấy phương
Người dạt về mây ngả

Chiều dừng chân bến sông
Cúi đầu không tiếng nói
Nhớ người không dám hỏi
Bọt bèo sao chập chùng
Còn chi mà ngóng đợi

Đời mấy mươi bến sông
Biết ngả nào thơ dại
Tiếng hát ngày xưa đây
Biết thuở nào trông lại
Chiều rộng đến run tay
Biết làm sao giữ lại

Hồn mấy mươi nước giòng
Kiếp phù sa réo gọi
Cúi đầu, không dám hỏi

Chiều tôi qua bến sông
Chiều ai qua bến sông.

TÌNH TỰ MƯA

Cho anh xin em một ngày mưa gió
Có bước chân đời trên lối đi xưa
Vì biết bao lần mây xám đang trưa
Nên trọn đời anh đầy mắt sầu thảng hạ

Cho anh nhớ em một ngày mưa gió
Mỗi lần gió mưa ẩm ướt tâm hồn
Mỗi lần gió mưa buồn nặng cánh chim non
Những cánh chim đại khờ đo cuộc đời rộng lớn

Anh cũng như chim, đại khờ quá lắm
Nên mới chọn ngày mưa gió yêu em
Thấy anh chưa, đôi mắt tối âm thâm
Vàng trán cũ, nếp nhăn sầu ở lại

Bài thơ buồn của những con đường ấy
Tiếng guốc xưa còn khua động hồn anh
Mưa mù bay cho ẩm lại vai mình
Và gió bắc nhủ đôi lòng đóng cửa

Anh nhớ muôn đời một ngày mưa gió
Mưa gió bên ngoài cho lời nói không đi
Mưa gió bên ngoài cho em không về
Cho chúng mình nhìn nhau gần chút nữa

Cho anh xin em một ngày mưa gió
Nhờ gió mưa về thấm dịu bàn tay
(Ôi ngày vui chưa đủ nổi bàn tay
Để những ngón buồn rủ nhau tìm kiếm)

Con đường chiều nay trên đường rầy trở lại
Còn có ai chờ, ai đón không em
Mà sân ga chưa về đủ bóng hình
Hồn thép mảnh đã chùng run rẩy lạnh

Trưa áo trắng hay là chiều áo tím
Đường phố xưa, bài hát cũ, môi ai
Chiều gió mưa mù xoá một phương trời
Con chim nhỏ cánh buồn nghe đã nặng

Làm sao vui, trời mai đây sẽ nắng
Làm sao anh về, khi nắng mai lên
Đã xa xôi rồi đó bước chân mình
Chiều có chậm, xin nán giùm chút nữa

Cho anh gửi em một ngày mưa gió
Mỗi lần gió mưa tàn với ngày vui
Mỗi lần gió mưa làm ấm nụ cười
Em cười đi, sao môi cười không trọn

Và những lời đi xưa đã mơn đưa đón
Làm sao anh về đưa đón em đây
Làm sao anh về để nắm bàn tay
Để ta cùng quên, dù trời mưa hay nắng.

RỪNG

Cỏ vàng vọt lối đi xưa
Phút giây tim lại đã mù dấu chân

Người xa giờ lãng quên dần
Mười năm ấy nở mấy lần măng mai

Tôi về tay giấu sau tay
Nghe mùa đông thổi gió may sang đèo

Khói hoang đầy mắt nhìn theo
Chiều nay còn lạnh hơn chiều hôm qua

ĐÊM THÁNG GIÊNG TRONG NÚI

Núi đen đầy mắt trông chờ
Ngàn sao lạnh với sương mờ cách ngăn
Mộng về chưa ấm hơi chăn
Ru đời chưa nổi đôi tuần gió mưa

Gối tay sầu đã bơ thờ
Mà xa người đến bao giờ nữa đây

Tháng giêng còn một đêm này
Hồn thơ đại nốt đêm này đó thôi.

MỘT THÁNG GIÊNG

Hoa và trái một đêm nào thức dậy
Nghe mộng đời xao xuyên giấc xuân xanh
Con đường đó một đêm nào trở lại
Cùng gió mưa phùn trên cánh tay anh

Hoa bồng nở và trái sầu bồng chín
Tim xa xưa còn đó chút trông chờ
Máu thơ đại vẫn tươi màu kỷ niệm
Bóng cây nào ôm mãi mắt hư vô

Tháng giêng đỏ, anh mỉm cười bước tới
Khi yêu em tay cũng mở như lòng
Môi thần thánh biết gì đâu tội lỗi
Lối đi nào ngậy ngát bước song song

Ai sẽ nhắc trong những tàn phai ấy
Đêm hoàng lan thơm đến ngọt vai mình
Ai sẽ hiểu trong một lần trở lại
Mà hoàng lan xưa còn nức nở hồn anh

Tháng giêng hết, thời giận hờn đã muộn
Khi xa em vai mới biết đau buồn
Tơ gấm biếc nào nâng từng bước chậm
Mang trả giùm tôi về những dấu chân chim

Hoa và trái, đêm này đây thức dậy
Ôi mộng đời, em hiểu chứ, xuân xanh
Con đường đó đêm này đây trở lại
Vội gió mưa phùn rụng cánh tay anh

THƠ VIẾT Ở SƠN TRUNG

Khi trở lại cánh đồng khô gốc rạ
Tháng ba rồi, em còn nhớ không em
Chuyến xe trưa con đường nhỏ nghiêng mình
Trong mắt hẹp thấy đau buồn lớn rộng

Khi trở lại bãi hoang dài đất trống
Chân bước đi lòng gọi mãi không thôi
Anh đã xa em, tôi đã xa người
Giây phút đó đủ trông vời mấy biển
Ngày thơ đại thêm mấy lần kỷ niệm
Qua hết mùa xuân tàn hết thời xuân
Tay đã run sao hạnh phúc chưa gần
Đời đã mời sao đợi chờ chưa lụi

Khi trở lại đó mây trời khói núi
Anh vẫn còn yêu còn nhớ còn thương
Ai hẹn hò sao sớm ngộ chiều nương

Đề trưa nắng bơ vơ người đến chậm
Tên em đây Vân, những trời mây trắng
Tháng ba rồi, còn ai nhớ thương chẳng
Phố phường xanh giờ khuất lũy tre làng
Nghe tiếng hát tưởng như lời gió lá
Khi trở lại sầu sai đây tháng hạ
Chuyện trưa chiều mang kẻ đón đau luôn
Đường mía xưa thối ngọt vị linh hồn
Hoa cánh dại đã lên đây mặt cỏ
Anh vai nghiêng nhớ đời thương lối nhỏ
Em xa rồi hoang vắng mắt nhìn nhau
Ai mang ngõ ngàng gửi lại mai sau
Nâng tiếng gọi giúp cho lời thăm thía

Khi trở lại lòng anh là nghĩa địa
Bao nhiêu mồ kỷ niệm khắc tên em.

LỤC BÁT ĐẦU THU

Vàng xa hết nửa hiên dài
Mùa thu gần thoát đây vai nhau rồi

Phố nằm nhớ bước chung đôi
Mất xa ngày muộn chân ngài bóng xiêu

Buồn xưa qua sớm qua chiều
Lời ru hàng xóm sang nhiều nhớ nhung

Lối đi sâu đã muôn trùng
Hồn tôi nằm chết đời vừng nắng hanh

THU KHÚC

Chiều bị hai dãy núi cao bịt mắt
Những đám mây còn lại
Biến thành con thiên nga khổng lồ

Trong hơi nước đầu tiên của mùa thu
Con thiên nga mù
Vỗ đôi cánh san hô
Đờ đẫn trôi về bắc.

MỘNG ĐẦU

Heo may sầu nửa gói ngoài
Vàng trắng sầu nửa mắt ai một lần

Cuối thu vàng lá đầy sân
Nằm nghe mùa để đầy sân lá vàng

Rừng xa chim cũng động ngàn
Người đi chùng cũng qua ngàn bến sông

Cồn hoang cát trắng lung giông
Với trăng bãi với sương đồng lung lay

Sầu khuya lắng một giòng đầy
Mắt hương khói đã lên dày đó em

Nghiêng vai chở mộng qua thêm
Đã nghe giấc mộng đầu hiên trắng rồi

Áo người cũng trắng hồn tôi
Vàng trắng cũng lạnh một đời nhớ nhung.

NHƯ TRỜI NGÀY TRỞ LẠI

Người rủ chi ta về bên xứ ấy
Ngày gió rét mùa đông
Nghe tiếng ca buồn nửa đời mình thức dậy
Những chiều ra biển
Trông sóng đùa trên bãi
Trông cát lằm dưới chân

Nói lời yêu nhau thưở mười lăm mười bảy
Còn nhớ không em
Nói lời chờ nhau chờ nhau mãi
Còn nhớ không em
Áo này xanh như trời ngày trở lại
Biển mùa đông buồn biết bao nhiêu
Thương nửa thời niên thiếu biết bao nhiêu
Người rủ chi ta về bên xứ ấy
Nửa chiều tay gói hồn rung rung
Nhớ làm sao, nói làm sao
Mùa hoa mai ngậy ngắt trong vườn
Nhớ làm sao, nói làm sao
Những ngón vành khuyên xào xạc đầu cành
Động lằn rêu mùa rét muộn

Người rủ chi ta về xứ ấy
Giờ đã không tin rồi câu chuyện thần tiên
Giờ đã xa lắm rồi những chiều hôm ra biển trông sóng đùa trên bãi
Lối đi này thôi đã cỏ may hoang
Thay cho dấu chân thời thơ ấu

Người rủ chi ta về xứ ấy
Biển chập chùng sương trắng mù tăm
Nhớ làm gì nhắc làm gì
Chiều đời nào thoi thóp thở
Miền đời nào lên tiếng hát

Giã từ thôi, cho ta đi
Tường vôi trắng là hồn.

ĐIỆP KHÚC THÁNG CHÍN

Bầy chim én cũ
Một lần đi qua
Đầy trời mây cũ
Phố này đôi ta

Thôi nhé anh về
Chân người tiếng gió
Cây dài chia ly
Mưa mơn bóng nhỏ
Anh về thôi nhé
Từ đây tay đưa
Anh về thôi nhé
Từ đây buồn chưa

Phố này đôi ta
Đầy trời mây lữ
Anh về bây giờ
Đã mơn tiếng nhỏ

Bầy chim én cũ
Đi qua một lần
Mười năm, phố cũ
Đi qua một lần

Đi qua một lần
Bầy thơ ấu cũ
Trời ơi buồn không.

ĐIỆP KHÚC VỀ MỘT NGƯỜI

Người ấy hai mắt buồn
Một đời tha rét mướt
Chân bước mù thiên đàng
Tay vói hoài ăn năn

Người ấy vàng trán buồn
Một đời nuôi bóng tối
Biển xô từng lớp nhãn
Tóc dày che tiếng dội

Người ấy nghìn điêu tàn
Một đời ru hồi tiếc
Đi qua đây một lần
Bóng dài ôm tháng năm
Thế kỷ buồn khôn xiết

Người ấy không thanh xuân
Một đời mang gió bão
Người ấy không linh hồn
Người ấy không thời gian

Thôi nhắc làm chi, em
Chàng đi qua lần đó
Thôi nhớ làm chi, em
Chàng đi qua từ đó

Bây giờ cây cối đó
Còn run hoài tiếng than.

THƠ TÌNH TRÊN SÔNG

Trước mặt sương mù sau lưng bờ bãi
Khi gió bắc gọi mùa thu trở lại

Những giòng sông bắt đầu trong mỗi người
Kẻ tình nhân ấy qua cầu sớm mai

Lên tiếng hát

Nước vô định bỗng se mình nhớ biển
Lá vàng bỗng rơi mặt trời bỗng hiện

Bờ bãi chôn anh, sương mù lấp em
Một người hiu quạnh khóc trên mũi thuyền

Vớt cành rong trôi lên chùi nước mắt.

LỤC BÁT THÁNG TƯ

Cây ngùi bóng sè đôi hiên
Chiều vơ ngõ lụi tay phiên giấc trưa

Lòng đi bước sè đôi mùa
Mắt thơ dại đã xanh vừa khói sương

Một xa mắt sè đôi tường
Hồn lưu lạc muốn về nương nấu người.

BÀI RU

Mi sâu thôi khép đi em
Hồn anh rộng đã trăm miền không gian

Ngày vơi, cửa trống, thu tàn
Lá thưa cành nặng cây đàn quạnh hiu

Lối đi vừa chớm tiêu điều
Mùa nghiêng bóng nhỏ ngày xiêu cột dài

Phố chiều gió vọng bàn tay
Ru anh về với đôi ngày lãng quên.

KHI TRỞ LẠI HUẾ

Ở dưới nền nhựa này
Còn ngủ mãi những giấc mơ chân em
Em yêu, em biết không
Đêm tháng giêng
Cây cối hai bên đường vẫn thờ

Và anh vẫn bước đi và anh vẫn nhớ
Anh nhớ đời chúng ta những đục vọng dịu dàng
Từng thốt ra cùng em
Em yêu, em thấy không
Đêm tháng giêng

Hoa lá hai bên đường ngọt ngào

Và anh vẫn bước đi và anh vẫn hát
Anh hát tình yêu ta
Những đau đớn sưng sốt
Tùng đày đọa em
Em yêu, em nghe không
Đêm tháng giêng
Bóng tối hai bên đường xào xạc

Có ai nghe tiếng chúng ta hát không
Cây sầu đông của ta
Cánh cửa của ta
Thời trẻ trung sâu thẳm của ta
Con đường của ta

Còn ai nghe tiếng ta hát không
Còn ai nghe ta không
Đây là bài hát cũ
Bài hát anh từng hát cùng em
Khi chúng ta mười tám tuổi

Bài hát anh từng hát xa em
Như một lời hối lỗi

Không còn ai nghe tiếng ta hát sao
Cây sầu đông của ta
Cánh cửa của ta
Thời trẻ trung lầm lỗi của ta
Con đường của ta
Con đường ta đang đi
Đi, đi mãi cùng dĩ vãng bát ngát

Em yêu, em tin không
Hãy tin cùng anh
Đêm tháng giêng
Gạch đá hai bên đường vẫn sống..

THƠ CŨ CỦA NÀNG

Người đi qua đời tôi
Trong những chiều đông sầu
Mưa mù lên mấy vai
Gió mù lên mấy trời
Mây mù lên mấy biển

Người đi qua đời tôi
Hồn lưng miến rét mướt
Đường bay đầy lá mùa
Vàng xưa đầy dấu chân
Lòng vắng như ngày tháng
Đen tối vùng lãng quên

Người đi qua đời tôi
Chiều âm vang tiếng sóng
Bàn tay mềm khói sương
Tiếng hát nào hơi nóng

Người đi qua đời tôi
Nghe những lời linh hồn
Phi lao dài tiếng ru
Êm ái lòng hồi tiếc
Trên lối về nghĩa trang
Trong mộ phần tối đen

Người đi qua đời tôi
Không nhớ gì sao người

Em đi qua đời anh
Không nhớ gì sao em.

ĐẬP CỬA THIẾU THỜI

Hãy mở cửa, hơi thiếu thời thân thiết
Ta đã về đây, người bạn ngày xưa
Người bạn từng chung nắng chung mưa
Chung hơi thở, chung tâm hồn, thể xác

Mở cửa cho ta, chú thiếu thời tai ác
Giận lấy nhau chi, chùng ấy tháng năm
Chùng ấy buồn vui, chùng ấy lỗi lầm
Này tóc này tai này môi này má

Đời đóng văng trên ta ngày một lạ
Bạn hiền xưa, chưa nhận nổi nhau chẳng
Sao làm ngơ như kẻ không bằng
Đây cửa làm tin, chú nhìn đi rồi mở

Cửa làm tin, nửa trái tim ngày nọ
Lúc rời nhau mình đã cắt chia đôi

Nửa trái tim buồn, nửa trái tim vui
Ráp lại coi, trái tim ta còn nóng

Bằng lòng chưa, hơi thiếu thời bé bỏng
Mở cho mau còn ngại ngần chi
Kìa những ngày vui mình đã cùng đi
Những nụ thắm cùng tươi, những đóa hồng cùng nở

Những cành mơn cùng run, lá hèn cùng úá
Thân thiết, buồn vui, gắn bó, mặn nồng
Bạn hiền ơi còn nhớ hay không
Sao cánh cửa vẫn im lìm gẻ lạnh

Nực cười thay, chú thiếu thời khó tánh
Then khóa nào ngăn nổi bước chân ta
Cửa đã tung, này chú bé chua ngoa
Ta phải ôm choàng nhau cho trái tim cùng nóng

Nhưng kìa, ô hay, ai đây mà lạnh cóng
Thề xác nào đây buốt giá trong ta
Thề xác nào, hãy nói cùng ta
Ôi thiếu thời, thiếu thời tội nghiệp

Nói giùm tôi, chú hay tôi vừa chết.

PHẠM NGŨ LÃO SÀI GÒN

Ở cuối con đường này
Là dĩ vãng khủng khiếp
Queo về tay trái
Những chuyến tàu tám giờ
Tiếng còi trầm réo gọi

Thôi thôi dừng lại đây
Hai vĩa hè tăm tối

Ở cuối con đường này
Là dĩ vãng khủng khiếp
Mỗi đêm mỗi đêm
Một thẳng mù vươn vai
Những hóp đời mỗi mệ

Thôi tôi dừng lại đây
Hai gốc cây vừa đốn
Ở cuối con đường này

Là dĩ vãng khủng khiếp
Không ngừng không ngừng
Khuôn mặt em
Những giòng lệ của trời
Anh làm sao vượt kịp

Thôi tôi dừng lại đây
Mãi-mãi-mãi-mãi.

LỤC BÁT THÁNG SÁU

Ngày mưa lũ giọng sông hồ
Lòng nghiêng mái dột màn thưa mặt người

Cây buồn nặng lá chia phôi
Hồn đưa tiễn cũng vừa thôi nghẹn ngào

Ngồi coi đời sắp thương đau
Anh nghe tóc nhỏ mang sầu tương lai.

CẢNH TRONG TRÍ NHỚ

Bóng yên tĩnh vết xương trời
Cảnh xưa nhắc một đời người quạnh hiu

Bãi xa, quán lạ, cây chiều
Mùa đông hỏi đã qua đèo cũ chưa

Bước ai động phút không ngờ
Kẻ sang lần ấy bây giờ đến đâu.

THƠ TÌNH THÁNG TÁM

Những phiến mè xừng thơm mãi hồn chúng ta
Mùa nhãn tới rong chơi ngoài phố biếc
Những móng tay hồng giam kín đời anh
Em đừng trách chi người quên trở về
Giấc mơ còn đây đêm vô biên
Hay chiều căn phòng cũ
Giấc mơ còn đây anh ôm em giấu mặt hoài trong tóc
Những con đường ấy chân xéo trên lá vàng
Xiềng xích quán vòng tay, ta bước đi

Nhớ gì không thành phố đó, ngày anh về
Ném hết trên rừng hoang đau thương anh tới tìm em
Nhớ gì không thành phố đó, mừng hai
Em mang áo mưa đi với anh trong nắng vàng
Em để bàn tay những ngón dài trên bài thơ chiến tranh anh viết chiều nhà trọ
Nhớ gì không thành phố đó, mừng bốn
Mình giận nhau, anh lang thang rồi tủi hờn
Chao, tủi hờn
Chuyến đò ngang giòng nước trôi đi mãi
Ngó lên cầu sắt đen

Bài hát ấy nhắc anh thời yêu em

Những phiến mè xừng thơm mãi hồn chúng ta
Bây giờ mùa thu, lại mùa thu, anh hiểu rồi
Tóc em dày là nghĩa trang đời anh ngủ đó
Môi em hồng tươi là mặt trời
Tình yêu anh nuôi đó
Và trái tim màu hồng tươi là ngày sau
Ngày sau không ai lãng quên
Không ai đón đau
Mỗi lần sớm mai nụ cười mọi người san sẻ
Mỗi lần hoàng hôn đất kể lòng mến yêu
Lời ước mơ nói khẽ

Anh sẽ về, câu chuyện mùa thanh trà
Đăm ba nỗi đau đôi chút niềm hồi tiếc
Là tình yêu chúng ta
Hai trái tim nhỏ nhoi
Gom lại báo động thế kỷ này
Những đất đai chia cắt
Công phần ngược, nghẹn ngào hơi
Chờ ngóng mãi
Là tình yêu của chúng ta
Hai nỗi bi thương cộng một
Tiếng kêu tổ quốc này
Đòi mở mắt
Hai niềm tin hèn mọn những lòng tin chất ngất

Bài hát đó nhắc anh thời có em

Mỗi lần mùa thu mang bóng tối trở về
Trong cuối bãi hoài vọng của lòng mình
Giấc mơ hiện hình giữa chúng ta đắm thắm
Cánh tay anh càn khôn và vai em lá vàng

Giấc mơ hiện hình suốt một đời nhớ nhung
Sáng heo may mang đi hết nhục nhằn hờn giận
Những buổi chiều những buổi trưa
Hồn thiết tha
Chúng ta lên Nam giao về Võ Dạ
Cùng nhắc tên bè bạn
Lời vang dội giếng sâu
Những hơi thở trong đêm dài bất tận
Anh kể chuyện Hà nội, Sơn Tây hay Thái Bình, Nam Định
Chuyện những người thân chết đi
Để mình còn nhau

Giấc mơ khuya bình tĩnh một vì sao tím nhỏ

Những phiến mè xừng vĩnh viễn hồn chúng ta
Mỗi lần mùa thu mỗi lần sau giấc mộng
Bây giờ bây để nhỏ cử tang bây lá úa vườn nhãn
Trong đêm đen ngoài phố xá quạnh hiu

Bây giờ con tàu đã qua rừng qua biển
Qua ngày vui qua niềm tin
Bao nhiêu đường về bao nhiêu đau thương
Anh tìm lại

Làm sao nói với em điều ấy
Trong những lần
Tổ quốc đau thương, bạn bè gục ngã
Thành phố hoang liêu
Hay đêm như đêm nay những lần anh thức dậy
Làm sao cất lên với em bài hát ấy
Nói tình yêu chúng ta
Giữa hơi thở thời ước mong thơm nức.

THƠ GỬI NHÃ

Bây giờ ngày đã hết
Ban đêm đang bắt đầu
Chỉ còn lại mình anh
Và trái đất cằn khô

Bây giờ tháng đã hết
Mùa đông đang bắt đầu
Chỉ còn lại mình anh
Và tiếng nói hư vô

Bây giờ năm đã hết
Thời gian đang bắt đầu
Chỉ còn lại mình anh
Và nốt nhạc cô đơn

Bây giờ, thôi, đã hết
Lãng quên đang bắt đầu
Chỉ còn lại mình anh
Và nỗi nhớ thương đen.

THÀNH PHỐ DĨ VĨNG

Một bến xe bỏ không từ nhiều năm
Một người tài xế mặc vét xám
Những hành khách
Và chú lái tỳ đu theo những chuyến xe
Chiếc phu-la đỏ

Em hãy coi sự huyền ảo đang bắt đầu trong anh : tiếng chào hỏi, tiếng cười, tiếng mời mọc, tiếng gọi

Một ngôi chợ đã biến mất
Những bà hàng vải nhân từ
Một gian hàng tạp hóa có cô con gái đẹp
Một hàng cơm
Người phu quét chợ
Và chú lái tỳ chui nhủi như rác rưởi
Dưới quây sắt, sạp gỗ

Em hãy yên lặng dự một ngày chợ đang bắt đầu trong anh
Buổi sáng: tiếng xe ù vải, tiếng mời mọc, tiếng cãi lộn, tiếng rủa
Buổi chiều : tiếng những nhát chổi cùn quét sự sầm uất đi
Và ban đêm : tiếng gió

Một con dốc dẫn xuống thác
Một ki-ốt bán sách báo
Một người đàn ông thọt giấu hai chân sau quây hàng
Từng nhìn chú lái tỳ quay quắt

Một con dốc dẫn lên nhà hỏa xa
Một lò lửa
Và những bạn gái đầu tiên
Từng cùng chú lái tỳ đuổi bắt

Một con dốc dẫn xuống khu chơi bời

Một con phố
Và một thiếu nữ khá mơ mộng
Từng dạy chú lỏi tỳ đàn hát

Em hãy yên lặng trên những vỉa hè đang bắt đầu trong anh
Tiếng chân bước của người thọt
Tiếng đàn măng-đô-lin
Tiếng lửa cháy
Tất cả, đó là một thành phố
Một thành phố lạnh lẽo và thân thiết
Ở đó, chú lỏi tỳ của em đã sống và lớn lên
Với những tờ báo phát hành mười giờ sáng
Những mặt hồ và rừng thông
Những bữa ăn bằng lá cây
Những chỗ nằm trong chợ
Và những đêm nô giỡn cùng ảo tưởng

Tóm lại, hãy yên lặng sống bên anh
Chúng ta sẽ lên cao, sẽ nhìn xuống
Dưới lớp sương mù kia là cả một thành phố
Trong đó, anh có cả một dĩ vãng
Như bến xe, như chợ, như phố xá
Lỏi tỳ
Hãy tới cùng ta đi. Đừng sợ
Mình sẽ nhận ra nhau dễ dàng
Vì chú không bao giờ lớn khôn
Không bao giờ đổi khác
Không bao giờ chết.

KHÚC DĨ VÃNG

Tay gõ cửa, tai nghe tiếng cười
Hồn nín thình rồi bỗng bi ai
Người bỏ chạy tháng ngày đuổi mãi
Chiều hôm nay ôi chiều hôm nay

Chẳng bao giờ anh còn qua đây
Con đường nhỏ tiếng ca bốc dài
Chẳng bao giờ anh còn trở lại
Chiều hôm nay ôi chiều hôm nay

Cánh cửa cũ buồn như mặt này
Con đường cũ buồn như đời này
Cây cối cũ, thôi đừng nhắc nữa
Chiều hôm nay ôi chiều hôm nay

Chiều hôm nay ôi chiều ôm nay
Ai đứng đó, vỗ giùm phớt xá
Bài hát cũ tôi quên mất rồi
Mặt trời cũ vỡ tan từ đây

Chiều hôm nay ôi chiều hôm nay
Chẳng bao giờ anh còn nhớ nữa.

BƯỚC ĐI

Dòng đèn đường thấp lên. Mùa thu rồi đó
Thành phố nhớ nhung ôi buồn chiều thứ bảy
Ai quên hẹn hò để bước cô đơn
Nhạc Schubert, sâu dạ khúc đầy hồn

Có cánh tay nào đang níu đôi viền cửa
Chiều đang tàn, chiều đang tàn đang nhớ
Tôi tìm ai đây tôi đi tìm ai đây
Người cách xa hoa lá nở chưa dày

Những vì sao hoang chứng giờ ngày hấp hối
Trời rộng đó, mà linh hồn đã mỏi
Làm sao tìm nhau, làm sao chờ nhau.

DẠ KHÚC MỘT

Khi buổi chiều rụng xuống lũ cột đèn đứng lên
Con phố này nổi đau bật sáng
Làm sao anh không nhớ em ngày tóc chẻ đôi
Mùa đông dài, chiếc guốc nhỏ khua mãi vào vô thức

Làm sao anh không thể nhớ em
Dù chỉ một lần
Đã đi qua đây không nhìn lại
Và gọi tên anh

Đêm rữ rượi bài hát buồn, cánh tay
Rồi nước mắt.

DẠ KHÚC HAI

Một vòng hoa trôi tới chân anh

Với con mắt trên lầu cao lén ngó
Khi hạnh phúc vỡ tan như bóng đèn
Giơ tay lên, che mắt nhìn
Quá khứ

Một vòng hoa trùm lấy thân anh
Bàn ghế thoi thóp thờ
Hai người bên cạnh, những người chung quanh
Thoi thóp nhớ

Một vòng hoa đặt xuống đời anh
Rồi cỏ mọc lên không nói gì
Không nói gì, không, không còn thiết nói gì
Cả bài thơ, cả tuổi thơ này nữa.

Người ca sĩ già ôm chiếc máy phóng thanh
(vòng hoa trôi tới vòng hoa trùm lấy
và vòng hoa đặt xuống)
Ôi tiếng nào ru anh vào giấc ngủ em
Bài ca ấy hay vòng hoa phúng viếng.

ĐẠ KHÚC BA

Anh đi qua đó lần thứ hai
Giấc mơ quen tựa bàn tay bỏ thông
Hai dây lầu cao chiếc bóng lẻ loi
Dấu vết em không còn lại chút gì
Như đời sống

Đi qua đó lần thứ hai
Này
Người đàn bà đứng trên bao lơn nhìn xuống kia
Nhớ tôi không
Một cái đầu to, hai cánh tay dài
Và những cơn bão vọng.

ĐẠ KHÚC BỐN

Nàng gầy gò và xanh
Gã lạnh lẽo và rắn
Chiếc tắc xi lùn
Phút chia tay ngắn

Một lần thôi rồi mãi mãi

Không gặp lại

Nàng có một giọng hát
Và một thế giới
Mà gã chưa từng nghe
Chưa từng bước tới

Và có lẽ không bao giờ
Sẽ bước tới

Nàng có nói một lời
Một lời nói
Mà gã chưa từng được nghe
chính lời nàng nói

Một lời
Không bao giờ lặp lại

Một bài thơ cũ
Đã chìm xuống
Và những nhà thờ tin lành
Đã nổi lên như phao
Trên mặt hồ trí nhớ

Với giọng hát của nàng
Nàng biệt tích
Và sủi tăm trong gã

Nỗi nhớ nhưng một thời
Một tối
Một chuyến tắc xi
Một nhà thờ tin lành
Một lần và một lời
Không bao giờ sống lại

Một lần và một lời
Làm gã bàng hoàng mãi.

ĐẠ KHÚC NĂM

Tôi bước vào gian phòng
Với que diêm loè sáng
Gian phòng không
Mọi người đi hết rồi
Những chỗ ngồi bỏ trống

Tôi cúi sâu mặt bàn
Những ngón tay buồn xo
Trang sách vô hình mở
Và mọi người trôi qua
Không một lời nào nữa

Tôi cúi sâu lòng mình
Và que diêm tắt phụt
Sự lãng quên rõ dần
Tất cả đều nín thính
Tất cả đều ngủ yên

Trừ một người
Trong trí nhớ

ĐẠ KHÚC SÁU

Buổi chiều chết cùng một tiếng la lớn
Những gai ốc trên da thịt người tình
Biển ào lên rút xuống và sỏi bọt
Trên bãi cát

Trên tấm lưng nhóp nhóp của sự thật
Những ham muốn lui dần như mặt trời
Nàng sáng lên lần cuối rồi phụt tắt

Tôi vuốt ve tôi và liếm vết thương

ĐẠ KHÚC BẢY

Một vỏ ốc lăn lóc trong tâm hồn
Cùng với một con trốt vô vọng
Chiếc vỏ ốc có mùi sợi râu, anh vuốt ve
Chiếc vỏ ốc rỗng không như đời sống

Một bãi biển buồn bã trong tâm hồn
Cùng với một nỗi nhớ vô vọng
Ở đó, một bàn chân vui trong cát nóng, anh bi thảm
Bãi biển thì gấp rút
Chân ta thì lỏng ngóng

Một thành phố bật sáng trong tâm hồn
Cùng với một lời hứa vô vọng

Ở đó, em dịu dàng di đứng, anh tưởng tượng
Thành phố huy hoàng
Em bóng loáng

Những thứ ngổ ngán ấy đầy rẫy trong tâm hồn ta
Thấy đều vô vọng
Thôi, đừng vuốt ve, đừng bi thảm, đừng tưởng tượng
Hãy khoét vỏ ốc làm một chiếc tù và
Hãy đứng dạng chân trên bãi biển quay lưng ra khơi quay mặt về thành phố
Hãy rúc lên
Báo cho mọi người biết là đêm tối xuống.

ĐẠ KHÚC TÁM

Thôi tắt đi tắt đi
Hỡi vì sao nhỏ
Còn an ủi ta chi

Tắt đi, tắt đi
Cả nỗi thống khổ xưa
Cả niềm hân hoan cũ
Cả điều thuốc tàn
Cả que diêm đỏ
Cả chiếc hôn vội vàng
Cả tiếng kêu lời hứa

Thôi tắt đi, tắt đi
Đừng vỗ về ta nữa.

ĐẠ KHÚC CHÍN

Tháng mười một đã hết
Như tháng chín tháng mười đã hết
Nhưng tôi còn sống còn nhớ nhung
Với da thịt chưa ngớt cơn nồng nàn
Với quần áo không giặt hết hương thơm
Với chân tay còn lóng ngóng hạnh phúc

Đêm qua
Mưa và gió bắc lại trờ lại
Như tiếng hạc-cầm reo trong một hợp tấu khúc
Kéo tâm mền hoan lạc
Đắp lên niềm tiếc thương.

DUỚI CHÂN ĐÔI VỌNG CẢNH

Giờ yên lặng đã tới
Nhìn lên trời cao
Một vì sao
Nở giữa những vì sao
Nổi hân hoan rực rỡ
Lưỡi hái của ta đâu
Mùa gặt đang bắt đầu rồi đó
Giờ yên lặng đã tới
Đâu rồi đâu rồi
Lưỡi hái của đời ta
Còn gặt nổi chăng
Những hạt vàng định mệnh

Đâu rồi đâu rồi
Đôi cánh trắng của tâm hồn ta
Còn vỗ nổi không
Trên cánh đồng sao chín

Giờ yên lặng đã tới
Phút hân hoan đã tới
Sự màu nhiệm đã tới
Hỡi vì sao của ta
Tinh cầu mơ ước của ta
Ngọn hải đăng của ta
Còn soi sáng ta chăng

Giờ yên lặng đã tới
Đã tới
Đã tới.

GIÁ RÉT

Chính trên chỗ ngồi này, giá rét đã tới
Tới để mở xuống giòng sông đôi mắt to đen
Tới để trôi cùng giòng sông tiếng nói
Và chia giòng sông thành những sợi buồn quên

Chính trên lối đi này, giá rét đã tới
Tới cho hai bàn tay lạnh cóng vào túi chàng
Tới co ro trong từng bước vội
Và tới nồng nàn trong môi bầm tím đêm

Chính trong thành phố này giá rét đã tới
Tới vội vàng như cơn bão vô cùng
Tới thẳng thốt một lần như hòn cuội
Từ trên lối đi vừa ném xuống giòng sông.

MỘT BUỔI SÁNG

Chuồng gà đã bỏ không từ lâu
Chả còn tiếng gù giục giã nữa
Trong các góc phòng và cánh cửa
Bóng tối đập đôi cánh vụng vãng
Đêm chần chừ đêm chẳng muốn tan
Nhưng bề nào cũng đến giờ hoa nở

Hoa đã nở, hoa nở ngoài vườn
Nở cùng với sao mai vừa mọc
Nở trên các lối đi tinh sương
Nở dưới các tàn cây giá ướt
Như con mắt hiền từ thông minh
Long lanh trước ánh sáng và chớp

Một chớp mắt bao nhiêu đổi thay
Trên mình trời màu sắc quần quýt
Hơi bầy vịt và gã chần vịt
Đừng tha thân nữa, sang sông thôi
Trời đã sáng, giờ chơi đã hết

Trời đã sáng, trời sáng rồi thật
Từ phía sau chuồng gà bỏ không
Mùi rác ả bốc lên ngậy ngát
Trong các tổ rom dưới mái hiên
Chim sẻ đã thức dậy riu rít

Một ngày mới đang bắt đầu rì rào
Cây tùng nhắc nhở cây dâm bụt
Hoa nhài tây hỏi nhỏ hoa mười giờ
Hoa *antigone* nói với hoa giấy
Tất cả đang kê tai chụm đầu
Bàn tán về một người trở lại

Trong khi đó, trong phòng, trên giường
Nơi bóng tối vừa vùng vãng ra đi
Người thức dậy đang dựa đầu vào tường
Chàng hút thuốc, chàng thở khói
Chàng nhìn ra ngoài, nhìn ra vườn

Chàng nhìn và nhìn thấy
ánh sáng và hạnh phúc
đang tung tăng bước tới.

CHIM

gửi Uyên

Mùa nắng đã bắt đầu bốc hơi
Trên giàn hoa khô héo
Một đàn chim nhẹ nhàng rơi
Đu và trĩu trên sợi dây hoa yếu
Sáu giờ chiều
Và một người đàn ông ngồi trên băng đá lạnh lẽo

Một em nhỏ đạp xe trong vườn bông
Tiếng chuông xe đạp
Bầy sẻ bắt đầu cuộc nô giỡn
Một con điện thoại cho người đàn ông
Những con khác phụ họa

Người đàn ông châm thuốc lá
Và để những đầu hạt dẻ
Dụi dụi vào trí nhớ chàng
Nổi xao xuyên nóng dần lên như lửa
Trong khoảng không trí nhớ

Nắm hạt dẻ giòn tan
Trong tấm chăn thơ ấu
Và những mùa đông
Chim sẻ ơi chim sẻ

Bữa cơm chiều đã dọn trên bàn ăn
Đèn đã bật sáng
Trong cư xá công chức ở Hoà hưng
Mỗi nhà có một bình hoa trắng
Và một gia đình kia
Có con gái lớn
Nàng chơi đùa với đàn em trong sân
Không trông thấy người đàn ông
Trên băng đá ngoài vườn bông
Và cũng không hề nghe thấy
Cuộc điện đàm lặng lẽ
Giữa chàng và chim sẻ

Mùa nắng bao giờ sẽ chấm hết

Và em bao giờ sẽ bắt đầu
Gã đàn ông tự hỏi
Trong khi đàn sè vẫn hi hục bắc cầu
Một chiếc cầu hạt dẻ
Nói chàng vào đêm tối.

MỘT MÙA HẠ

Biết còn ai gọi đến tên anh
Mùa hạ rồi
Hoa bắt đầu tươi lá bắt đầu xanh
Cây bắt đầu sống lại

Chút hương thơm một bàn tay vẫy mãi
Những sáng nhà dây thép
Chân núi trưa xanh
Quán nhỏ chiều mưa lũ
Bóng cây đêm
Và nước mắt người

Biết còn ai gọi đến tên anh
Bông hoa cúc đầu mùa bé bỏng
Mái tóc cắt đi
Trang nhật ký nhoè giữa hai giòng cuối tháng
Bài thơ nhỏ mặt bàn
Làn áo mỏng đầu tiên với một cành hoa phượng
Nói yêu em
Những chiều mưa trắng đời
Cổng trường vôi tím
Mắt trông theo
Khu khách sạn chưa bao giờ trở lại
Tiếng còi tàu hú lên
Và những lối đi làm bé bỏng một người
Ôm mặt khóc

Em ơi em ơi làm sao quên

Biết còn ai gọi đến tên anh
Bây giờ nhắc lại gì
Chiều Sài gòn
Những hàng cây chứng đó
Chiếc ngõ hẻm đầu tiên
Căn nhà hoang khói hun không ngày tháng
Khóm tre già trước cửa
Nơi vật mình

Chiếc quán khuya đòi chết

Phải rồi bây giờ nhớ lại gì
Nhớ lại gì
Đà lạt ôi Đà lạt

Biết còn ai gọi đến tên anh
Buổi sáng phi trường
Khuôn mặt với bàn tay
Dây hàng ba cúi xuống
Và cánh quạt quay đi

Phải rồi bây giờ nhớ lại gì
Nhớ lại để làm gì
Tất cả

Một chiếc sân rộng
Một ngọn đèn
Một bài *sérénade* chưa bao giờ hát lại
Anh giết em chết đi để biến đời mình thành nghĩa trang
Phân mộ nhỏ những chiều reo hồi tiếc
Mưa suốt hồn chia ly

Biết còn ai gọi đến tên anh
Mãi một ngàn cây số
Khi mùa hạ trở về giữa hai miền
Bao nhiêu lần tan vỡ
Hoa đã vừa tươi, lá đã vừa xanh
Cây đã vừa sống lại

Và mỗi sầu phục sinh
Với một ngày hương hoa lên tiếng hát.

THÁNG CHẠP SÁU MƯƠI

1.

Cỏ bắt đầu chia tay
Những bài ca rầu rĩ
Giữa hai hàng cây sao
Khi mùa đông trở lại
Trên lối nhỏ này
Một mặt trời đáng thương
Vừa lụi thủi ra đi

Và trận mưa kéo dài sự buồn nản
đều đều
từng bước một

2.

Bốc lên bốc lên
Đó mùi men ngây ngất
Của một lần say đắm
Bốc lên bốc lên
Đó hơi nước lạnh lẽo
Của một lần tội lỗi

Cùng những lời thở than
Của một loài thảo mộc
Còn quyến lấy chân em

Tôi lang thang tìm chút dịu dàng
Tuổi thơ ấu hai bàn tay âm đạm
Trong những vùng lãng quên
Trên đất ướt lẻ loi bầy đá xám

Và trận mưa kéo dài sự buồn nản
đều đều

Những cánh hoa dập nát

3.

Trở lại trở lại
Mẹ
Cho con nhìn một lần
Chân tay và mặt mũi
Giữa hai kỳ giáng sinh

Trở lại trở lại
Em
Cho anh nghe một lần
Tiếng chuông và lời nguyện
Giữa hai lời kêu gọi

Trở lại trở lại
Thời niên thiếu
Cho tôi sống một lần
Đĩ vãng và đêm tối
Giữa hai hàng cây sao

Và trận mưa kéo dài
Sự buồn nản đều đều
từng bước một
Những mùa đông hồi tiếc
Con đường suốt chiều tà
Suốt đời người
Đó là trán và tóc của một lần cúi xuống
Giữa vô cùng thương xót

Đó là môi và mắt của một lần hôn em
Giữa vô vàn ăn năn

Đó là ngực thảm xanh
Là hơi thở thối tha
Lưỡi hèn yếu những nỗi buồn bất động
Một thành phố đáng thương
Nơi nhà cửa cây cối đường xá
đang giết em từng phút

Đó là suốt đời người trong tôi
Là nắm tay là bước chân
Lười biếng và lạnh lẽo
Và trận mưa kéo dài
Sự buồn nản đều đều
Từng bước một
Trông theo tôi mãi mãi

Mùa đông mùa đông
Nước mắt và khăn tay
Một đời tình nhả ca

Lần đầu tiên được chết
Lần cuối cùng được nói.

BUỔI CHIỀU TRONG GIÁO ĐƯỜNG

Không còn nguyện cầu gì
Tôi làm sao ngồi đây
Chiều ủa khuôn cửa sắt
Tiếng ca đời phô bày

Hồn đã âm u thế
Nói làm sao giùm tôi
Những ngày thơ đánh mất

Còn níu theo chân đòi

Người đã xa xôi thế
Nghe làm sao lời van
Cánh dơi sâu nhỏ bé
Bay trong chiều thiên đàng

Ngày đã sắp hết rồi
Thôi, đợi chờ gì nữa
Tiếng ai vừa đổ vỡ
Chuông khóc oà trong tôi.

KÝ ỨC VỀ HUẾ

Một con đường bắt đầu từ mùa đông
Băng ngang vườn hoa nhỏ
Ăn thắng vào trí nhớ
Nơi đi về của em
Tùng ấy năm

Tùng ấy năm bao nhiêu đêm
Bao nhiêu cảnh khô
Bao nhiêu lần thức dậy

Một hòn đá trên đỉnh núi ném xuống
Tiếng còi xe lửa đều đặn chiều, lại chiều
Và những toa tàu hiền lành, chậm chạp
Mang anh tới
Trong sương lam và khói
Dưới chân núi
Cơn mê sáng của em
Tùng ấy năm
Tùng ấy năm bao nhiêu đêm
Bao nhiêu nước mắt
Bao nhiêu lời nguyện rửa

Một khách sạn tồi tàn giữa khu phố sầm uất
Phòng số 3,4,5,6,7,8,9,10,11 và hành lang
Với mùng nệm chần gối bàn ghế
Và mắc áo
Tro bụi cùng chiến tranh
Nơi khua động của em
Tùng ấy năm

Tùng ấy năm bao nhiêu đêm

Bao nhiêu lo âu
Bao nhiêu lần trở lại
Một giòng sông bắt đầu từ giấc mộng
Cắt đôi thành phố
Chảy thẳng vào anh
Cùng tiếng chuông với bọt bèo mưa lũ
Nơi trôi nổi của em
Tùng ây năm

Tùng ây năm bao nhiêu đêm
Bao nhiêu chìm đắm
Bao nhiêu lần sống chết
Bao nhiêu anh và em.

BUỔI TRƯA VỀ THỊ NGHÈ

Vẫn một mặt trời trên mỗi chúng ta
Và mỗi chúng ta trên một bóng mình
Tối vô giác như mặt đường nhựa ẩm
Trũng nổi sầu đau náo nức lưu thông

Mùa hạ đi qua tựa hồ giấc mộng
Tôi chạy điên trong một bánh xe tròn
Và đưa trẻ huýt còi người đàn bà bước xuống
Ôi chiếc cầu, ôi sở thú, ôi giòng sông

Vẫn căn gác Hàng Xanh những giờ chày ngói
Tôi đem tôi về đặt dưới cầu thang
Vẫn cánh tay úp sấp trên mặt bàn nám bụi
Tôi muốn tìm coi nhưng hiểu đã không còn

Tuổi trẻ đi qua một lần, một lần thôi
Tôi hèn nhát như một loài dế cỏ
Hạnh phúc đi qua một lần
cũng chỉ một lần thôi
và xự tan vỡ ấy làm mọi người cười rộ.

NHỮNG NGÀY XA HUẾ

Bao nhiêu đổi thay rồi, kẻ ngu đàn hỡi
Nàng đã không còn nữa, mây vẫn ôm
Hai cánh tay bầm tím chiếc cầu vòng nhiệt đới
Đưa trẻ thơ nghèo khó dắt thẳng mù qua sông
Chiếc gậy tá toi giờ mãi lời sám hối

Trong khoảng không buồn bã của đời chàng
Chàng xô nàng xuống đó rồi đi vòng than khóc
Còn dưới chân em không, còn trên tay em không
Còn trong mắt em không
Hai bàn chân hai cánh tay hai mắt anh trót ôm
Thôi bước đi đừng ngoái lại
Và cũng đừng trở lại, và cũng đừng ngoái lại
Những gì anh trót sống, những gì anh trót nói

Không còn nữa thật sao bao nhiêu đổi thay rồi
Mùa mưa tới bàng hoàng như sự thật
Bất chợt và đau đớn
Thật thế, không còn nữa
Những buổi chiều thứ bảy
Những buổi chiều thứ tư
Giữa hai mùa mưa những quả buồn trôi nổi

Gian phòng khô đóng cửa ngày đêm
Chiếc ghế trống trơn tôi dựa đầu nhớ lại
Và điên cuồng tìm kiếm
Những cành hoa nhạt nhẽo thân thể em nào thấy

Rồi điều thuốc cuối cùng cũng lụi dần
Không còn khói trên tay không còn lửa trên môi
Tôi lạnh lẽo nằm nghe mình biến mất
Em đã từng phiêu du ngoài hư không
Em thấy chẳng
Giọt lệ ấy bây giờ chưa tới đất

Bao nhiêu đổi thay rồi, tôi biết để làm gì
Sao không nhìn thấy, sao không hiểu ra
Sao không nói
Ôi kẻ ngu đần hỡi, Trần Dạ Từ
Mày biết người ta sẽ dùng để làm gì
những điều thay đổi ấy.

THƠ RỜI

Mưa nhảy múa trên cao
Chiều tươi da mát thịt
Cây với cành dạt dào
Cớ chi tôi muốn chết

Tuần lễ đã qua

Tháng đã hết
Và chiều tà
Chiều tà
Yên tĩnh thay lòng ta.

HỒI TƯỢNG

Rồi cuối, sự nhớ nhung cũng trở về
Trên mặt phẳng vô cùng trong phút mơ hồ đó
Lòng yên tĩnh lẻ loi từng bước đi
Sau vết sương loang chiếc lá không bày tỏ

Tôi đã nói gì chưa
Nỗi hối tiếc niềm ăn năn
Tất cả
Anh hay em đều tới đây một lần
Chúng ta nhập giấc mơ, sống đó
Và chết đó

Một chiếc xe ngựa, một con ngựa già
Người xà ích luôn miệng hô buồn bã
Bánh gỗ mòn lăn theo tiếng móng sắt khô
Thức dậy dưới nền nhựa mốc này,
lớp đá tôi nhớ núi
hồi tưởng ngày tan vỡ

Tôi đã nói gì, tôi nói để làm gì
Chút nhớ nhung vớt lại khi chiều tối
Chiều tối qua rồi
Em cũng đã trôi đi

Cả chiếc xe ngựa, cả con ngựa già
Cả người xà ích ấy.

TỰ TÌNH CA

Tại sao mặt trời chọn tôi để rực rỡ
Tại sao mặt trăng chọn tôi để tình tứ
Tại sao những vì sao chọn tôi để long lanh
Tại sao những bông hoa chọn tôi để nở

Và tại sao,
trong giấc mơ ở mãi cuối trời kia
Cả em cũng chọn tôi để nhớ.

HÔN PHỐI

Bãi tôi từ buổi em về
Cỏ tươi tốt mọc bốn bề tư duy

Đất mưa mạch sê biên thù
Đề phiêu lưu cũng về quy thuận đời

Sách hiện chữ bóc như hơi
Lá khô mục vẫn không rời bóng cây

Tôi nằm đợi rẽ phanh thây
Chờ con nắm mọc lên đầy giấc mơ.

*

PHỤ LỤC
NĂM BÀI THƠ MỞ ĐẦU
CỦA THẬP NIÊN BẢY MƯƠI
(Trích)
TRẦN DẠ TỬ
YÊU EM
YÊU LOÀI NGƯỜI

NGỢI CA

Tôi sẽ viết một bài thơ dài
Bằng cả đời tôi
Để yêu em, yêu loài người
Và tri ân sự sống

Một bài thơ
mở đầu và chấm dứt
bằng lời ngợi ca.

ĐÊM THỨ NHẤT

Em yêu, hãy thức giấc
Vì mùa xuân đã trở lại

Mùa xuân đã trở lại
Bên hàng cây rêu mốc thuở tình tự

Trên ngã tư bơ vơ thời hẹn hò
Trong thành phố mênh mông
Ngày đôi ta mới lớn

Mùa xuân đã trở lại
Vẫn mùa xuân cũ kỹ
Như đời ta
Như chân tay ta, mặt mũi ta
Như giường chiếu, mùng mền
Như tất cả

Nhưng em yêu, đừng quên
Đừng quên bầy chim trốn rét
Hàng năm vẫn bay về
Đàn chim cũ bầu trời cũ
Nhưng mỗi cánh bé bỏng trong bầy chim
Đều hoàn toàn mới lạ
Con chim nhỏ tan bầy
Đang bình yên rìa cánh

Và em yêu, đừng ngủ
Hãy vì ta đợi chờ
Hãy vì ta
Đêm xuân nào cũng là đêm thứ nhất.

ĐÊM THANH

Từ bao giờ, trăng đã lộng lẫy
trên trời cao
Đêm đông phương cơn gió Nam ngậy ngát

Và từ bao giờ
Một con dơi mù lòa
Đùa giỡn lẻ loi
Trên các mái-nhà-yên-lặng-xám

Này, chú dơi tinh quái
Sứ giả của kẻ tai ác nào
Sao khua mãi đôi cánh chập chờn
Sao gửi mãi vào đêm thanh của lòng ta
Những tín hiệu lặng lẽ, bất tận

Thôi, ta nhận ra rồi
Đây là vàng trắng cũ, cơn gió cũ
Những kẻ từng thân thiết một thời

Tùng kêu réo ta nơi ngọn đồi xanh ngắt
Tùng reo mừng ta nơi ghềnh đá chơ vơ
Tùng quán quýt ta trong vườn cây rục rờ
Và từng đi cùng ta nôn nao, hớn hờ
Những đêm nào mênh mông thời trai trẻ

Thời trai trẻ đã qua rồi, phải không
Nhưng hồi, vàng trắng
Mừng thay cho em còn tươi sáng
Và hồi gió
Mừng thay cho bạn còn mạnh mẽ

Cũng mừng thay cho ta
Chưa què quặt mù lòa
Và mừng cho chúng ta
Còn nhận ra nhau
Giữa bao nhiêu biến thiên của đời sống.

TÌNH CA CỦA TRÁI ĐẤT

Tôi bé bỏng xinh đẹp, tôi có con keo lộng lẫy trên giải mũ. Tôi có đủ sinh vật kỳ thú trên thân thể. Có đủ hoa lá lạ lùng trên tóc dài. Có đủ những sóng lớn trên lưng, những núi lớn trên ngực, những bài hát hay trên môi với hương thơm pha cùng khắp da thịt. Và đủ thứ ở rải rác khắp chôn. Tôi đáng hưởng hạnh phúc lắm chứ. Phải không? nhưng đâu rồi, những hạnh phúc tôi đáng được hưởng ấy.

Như cơn mưa đến cùng lộc non rồi tạnh. Tôi muốn đi đứng bình thường. Sống bình thường, chết bình thường. Như tất cả. Nhưng vô ích. Hoàn toàn vô ích. Bởi tôi đã được mặt trời chọn. Mặt trời chọn tôi để thiêu đốt. Mặt trời chọn tôi để va chạm. Mặt trời chọn tôi để đày đọa. Đày đọa vĩnh viễn trong cuộc lao mình rồ dại của chàng về sao véga, về vô tận. Mặt trời. Ôi mặt trời. Ôi chàng. Hãy nói vì sao em được chọn.

Vì sao tôi bị chọn. Tôi bé bỏng xinh đẹp. Tôi sức mảy để nhớ. Chỉ biết mặt trời đã đến đó. Đến rục rờ ngoài khơi xa. Đến yên tĩnh trên các lối đi. Đến thì thào trên đồng gạch vụn. Đến rì rào trong vườn cây. Đến với những thảm lá vàng cháy. Đến với đôi mắt thâm khốc nhìn theo tôi không rời. Đến với đôi cánh tay hung hãn ôm riết tôi không tha. Đến với những tiếng nòng nọc cuốn hút tôi không ngớt. Mặt trời đến. Mặt trời đã đến đó. Đến trên cùng khắp tôi. Đến và tôi khởi sự quay. Quay tít.

Tôi đã quay, thấy không. quay không nghỉ ngơi không ăn uống. Quay trong buổi trưa nòng nọc những cơn gió và cát, những núi lớn và mây, tiếng ì ầm và gió. Quay không thờ than. Quay trong buổi chiều tan loãng những tiếng chuông những tôn giáo những hồi tiếc. Tôi đã quay, quay không mệt nhọc những đêm tối những biển cả những cuồng nộ. Vinh quang thay và tội nghiệp thay tôi. Tôi đã quay. Quay dững cảm, quay mãi.

Tôi phải nói gì đây về tôi. Tôi đó. Tôi bé bỏng xinh đẹp. Thấy không. nhưng rồi đó. Mặt trời đến. Đến và để lại trong hơi thở tôi những băng giá của mùa đông. Đến và để lại trong tóc tôi những cây cối trơ trụi của tháng chạp. Đến và để lại trên nhan sắc tôi những cuộc chiến dai dẳng. Đến và để lại trong đêm tối tôi những thương tiếc bất tận. Đó, mặt trời đó.

Tôi phải nói gì đây về mặt trời. Mặt trời đến và đi. Mặt trời xa xôi và tai ác. Mặt trời nóng nản và tàn nhẫn. Mặt trời hung hãn và bất lực. Mặt trời hân hoan và khổ ải. Mặt trời, thẳng ăn mày. Mặt trời, thẳng lười biếng. Mặt trời, thẳng bạc tình, ngu ngốc. Mặt trời, đồ phải gió. Ôi giá gì ta được ngừng quay như bắc Đẩu. Giá gì ta được tan và rơi như những vì sao vô danh. Được đi đứng ăn ngủ sống chết bình thường như kẻ khác. Ôi mặt trời, mặt trời của ta. Kẻ thù truyền kiếp của ta. Tình lang của ta. Tôi phải nói gì thêm nữa đây? Em phải nói gì thêm nữa đây?

Thôi, nói yêu anh và tiếp tục quay nhé.

LÀM THƠ KHÔNG BIẾT MỆT

Báo cho em một tin vui, anh vừa đau dậy
Em đừng suýt soa, đừng an ủi
Hãy sung sướng cùng anh
Như anh đã sung sướng ốm đau
Sung sướng mạnh khỏe

Anh phải chia với em sự sung sướng em biết không
Như đã từng bắt em chia cùng anh bao khổ đau oan ức
Anh đang sung sướng đang hạnh phúc
Mỗi bữa ăn anh mạnh dạn ăn ba bát cơm đầy
Mỗi buổi sáng anh mạnh dạn tắm mát
Anh ăn nhiều quá chăng
Tắm nhiều quá chăng
Em yêu, đừng trách anh
Hãy nhớ tin vui anh báo em
Anh vừa đau dậy

Em chưa vui nổi cùng anh sao, em yêu
Sao em ngu thế
Anh sắp kể em nghe bao chuyện lạ
Chuyện anh gặp thần chết trong cơn đau sung sướng
Thần chết, em ơi, ngồi ngay trên đầu giường
Thần chết, em ơi, đứng ngay trên trần mùng
Thần chết, em ơi, đẹp đẽ không kém em
Ngây thơ không kém anh
Anh sung sướng quá, anh không đủ ngôn ngữ diễn tả
Hãy nhìn sâu mắt anh

Thần chết trong mắt anh quần áo thùng thình
Đầy nhân từ khoan khoái

Em yêu, em nhớ hay quên
Những món nợ anh đã từng vay em
Đã từng cùng em vay kẻ khác
Những món nợ vay một trả mười
Vay một bàn tay trả bao nhiêu thân xác
Vay một giọng lệ trả bao nhiêu đại dương
Vay một nụ cười vui
Trả bao nhiêu sâu thẳm

Phải rồi em yêu, làm sao ta quên nổi
Những chủ nợ ta từng vay
Từng bắt ta nhả nó khi vay
Nhả nó khi khát nợ
Nhả nó khi trả nợ

Em yêu, đừng la anh lạc đề
Cũng đừng sốt ruột
Anh nhớ anh đang kể em nghe chuyện thần chết
Anh nhớ anh phải nói rõ em biết
Thần chết, chính là một chủ nợ
Em đừng giật mình, đừng nhả nó
Chính thần chết đã cho ta vay ngày thôi nổi
Với bao nhiêu năm sống
Bao nhiêu ngọn nến đủ màu tươi cười trên chiếc bánh sinh nhật
Như anh đã từng vay thần chết
Bao nhiêu ngày đêm phấn đấu và yêu em

Em nhớ không, em yêu
Những lần chúng ta khát nợ nhau
Những lần chúng ta khát nợ người khác
Em nhớ đi, anh sắp kể em nghe
Chuyện anh vừa khát nợ với thần chết
Anh khát nợ tươi vui không thẹn thùng nhả nó
Khi thần chết nhìn ra anh, vồn vã :
-Ừa, xong rồi hả, đến trả nợ đấy hả, sớm thế
-Ôi dào, xong gì đâu, bác ơi
Thần chết vồn vã hỏi, anh vồn vã đáp
Và anh tí tê với thần chết
Nào em chờ anh về yêu mến
Nào bè bạn chờ anh về nhận nhệ
Nào quê hương nhân loại chờ anh về phụng sự
Anh còn muốn tí tê nhiều nữa
Nhưng em biết sao không

Thần chết đã tươi cười giở sổ
Tươi cười gia hạn cho anh nợ
Không so đo lời lãi

Em yêu. Em thấy chưa
Đúng anh còn yêu em, yêu loài người
Còn muốn nhậ nhệ và phụng sự
Như thần chết, ông chủ nợ nhân tư, còn yêu mến ta
Còn tiếp tục cho ta vay những ngọn nến rực rỡ
Nỡ chan hòa trên bánh sinh nhật em
Trên bánh sinh nhật của con thơ
Bánh sinh nhật của bằng hữu nhân loại

Đã vui nổi cùng anh chưa, em yêu
Hãy cùng anh ngọt ngào như bánh
Chiếc bánh sinh nhật tròn trĩnh thơm tho
Đang chờ ta chia nhau
Hãy cùng anh tung tăng như lửa
Ngọn lửa ấm áp của sự sống vẫn cháy
Dù nơi này hay nơi kia
Vẫn cháy, dù người này hay người khác
Vẫn cháy, dù chính đôi ta
Không còn nữa

Nhận tin vui anh báo chưa, em yêu
Hãy ghé nụ cười em gần lửa
Cho anh nhìn rõ
Hãy ghé hơi thở em gần bánh
Cho anh nuốt ngon
Hãy sung sướng cùng anh vừa đau dây
Như anh sung sướng yêu em, yêu loài người
Sung sướng yêu sự sống, yêu sự chết

Và sung sướng làm thơ không biết mệt.

Trần Dạ Từ

Nhà thơ. Tên thật **Lê Hà Vĩnh**, bút hiệu khác Trần Quý Cao, sinh năm 1940, tại Hải Dương Bắc Việt. Vào Nam năm 1954, cư ngụ tại Sài Gòn. Cộng tác với các báo: Ngôn Luận, Sống, Tin báo, Sáng Tạo, Thế Kỷ 20, Hiện Đại, Hòa Bình. làm tổng thư ký nhật báo Dân Việt (1963), chủ bút tuần báo Ngàn Khơi. Cùng một số bạn văn chủ trương nhà xuất bản Tiếng Nói. Sau 1975, cùng vợ là Trần Thy Nhã Ca bị giam trên 10 năm. Được các tổ chức Văn Bút, Ân Xá Quốc Tế, và dưới sự bảo trợ đặc biệt của Thủ Tướng Thụy Điển Ingvar Carsson, Trần Dạ Từ và vợ đến Thụy Điển năm 1988. Hiện định cư tại Hoa Kỳ. Đang chủ trương, điều hành tờ Việt Báo Kinh Tế tại Hoa Kỳ.

Tác phẩm đã xuất bản:

Tỏ Tình Trong Đêm (thơ, 1965), Khuôn Mặt Người Tình (thơ).
(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)